Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрации „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 15. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Мак. исп. Ев. Тімотея ап. | рим. к. Марiѣ Гр. Блажея | Второкъ 21 сѣчня (2 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 30 м.; заходъ 4 г. 58 м. Баром. 760; термом. + 6·2° — 0·8°. | Рôкъ II.

Россія и Нѣмеччина.

Вôдъ часу великои революціѣ французскои ажь до послѣднои нѣмецко-французскои вôйны въ рокахъ 1870/71, була мѣжь Нѣмеччиною а Россією якъ найбôльша згода и дружба. Та й не диво. Царска родина, походяча зъ нѣмецкого роду Гольштинъ-Ґотторпôвъ, була сполучена родниными звязями зъ пануючими родами нѣмецкими, а особливо зъ прускимъ пануючимъ домомъ. Спôльнôсть интересôвъ въ Европѣ и оборона противъ спôльного ворога, противъ Франціѣ, робили ту звязь ще крѣпшою. Пôдчасъ послѣднои вôйны Нѣмеччины зъ Францією, Россія послѣдный разъ зробила прислугу Нѣмеччинѣ, забезпечаючи пôдчасъ вôйны єѣ всхôдни границѣ. На сѣмъ и закôнчила ся давна дружба. Россія думала и мала навѣть претенсіи до того, що Нѣмеччина вôдвдячуючись за давнй прислуги, позволить ѣй теперь господарити по своему въ Европѣ, а головно, що допустить єѣ заняти балканьскій пôвостровъ, на котрый она мала зъ давенъ давна велику охоту; думала, що при помочи Нѣмеччины дасть собѣ раду зъ Австрією, котра стояла ѣй на перешкодѣ въ єѣ намѣреняхъ. Стало ся однакожь инакше. Нѣмеччина зрозумѣла завчасу, до чого иде, и закимъ ще Россія оглянулась, заключила Нѣмеччина союзъ зъ Австрією, до котрого прилучилась и Италія. Вôдъ сего часу ставала ненависть Россіѣ до Нѣмеччины чимъ разъ бôльша, ажь наконець прибрала явный характеръ въ зближеню ся до ворожои Нѣмеччинѣ, Франціѣ.

Цѣкаважь рѣчь, чи та ненависть теперѣшна єсть, що такъ скажемо, бôльше поверховна, выплываюча зъ політичныхъ обставинъ, чи сягає глубше. Въ народѣ россійскôмъ якъ и взагалѣ въ цѣлôй Россіи єсть ненависть до Нѣмцѣвъ и то рѣчь загально звѣстна та даюча ся легко пояснити. До Россіѣ заходило зъ давенъ давна множество Нѣмцѣвъ кольоністôвъ, ремѣсникôвъ и промысловцѣвъ, черезъ що тамошнымъ людемъ ставало чимъ разъ тѣснѣйше. Причина до ненависти тутъ отже була легка. Инакше маєсь рѣчь зъ высокими и найвысшими кругами въ Россіи. Цѣкаво отже почути, якъ тй круги вôдносять ся до Нѣмеччины. Въ сѣй справѣ дôстала Köln. Ztg. ось таку кореспонденцію зъ Петербурга о настроєню Россіѣ супротивъ Нѣмеччины.

„Мимо нужды голодовои — пишуть до згаданои ґазеты — и тыхъ єѣ наслѣдкôвъ, котрй дуже тяжко дають ся вôдчувати у внутрѣшнôмъ житю державнôмъ, пôднимають въ тутешныхъ найперших товариствахъ, а особливо въ кругахъ войсковыхъ, голову дуже высоко до горы. Коли вже годѣ було заперечити нужды въ краю, думали загально, що Нѣмеччина схоче скористати зъ хвилѣ и выведе свои рахунки зъ Россією на чисту воду, зажадає усуненя войска зъ надъ границѣ або управильненя болгарскои справы, що заедно грозить мирови Коли однакожь то не стало ся, то почали тутъ дерти голову ще бôльше до горы, якъ доси У всѣхъ сальонахъ, у всѣхъ кружкахъ ґвардейскихъ официрôвъ, говорять собѣ, що Нѣмеччина лишь длятого такъ миролюбива, що боить ся россійскои силы; але и Россія має розумъ та здержує ся; коли жь закôнчить свои узброєня, то заговорить инакше, такъ, якъ на ню пристало. Ажь тогди Нѣмець сховає ся зъ своими союзниками въ мышачу дѣру.

Майже всѣ мужескй члены царскои родины показують теперь явно по собѣ, що легковажать собѣ Нѣмеччину та идуть въ тôмъ за примѣромъ царя, особливо же царицѣ. Лишь мало такихъ, що такъ не роблять; такъ н.пр. вел. Константинъ Константиновичъ, котрый все памятає на свои родиннй звязы зъ нѣмецкими пануючими домами; вел. кн. Володимиръ, найстаршій братъ царя, котрый держить ся зовсѣмъ зъ далека вôдъ теперѣшнои політики и котру тихцемъ не похваляє — вôнъ не бувъ вправдѣ нѣколи великимъ приятелемъ Нѣмеччины, але все таки бувъ покровителемъ заходно-европейского образованя — и наконець стрый царя, вел. кн. Михаилъ Николаєвичъ, одинокій, котрый дѣйстно держить ся ще традицій родинныхъ. Вôдъ многихъ лѣтъ слѣдить вôнъ зъ трѣвожною журбою за розвоємъ внутрѣшныхъ и заграничныхъ вôдносинъ россійскихъ. Передъ кôлькома роками мавъ вôнъ на тôлько вôдваги, що сказавъ цареви отверто, чого побоює ся, и згадавъ при тôмъ и то, що царь клонить ся до панславізму, котрый на дѣлѣ червоный (революційный), не дасть царскôй родинѣ въ тяжкихъ часахъ нѣякои пôдпоры. Але царь показавъ ся на то все глухій; ба вôнъ обôйшовъ ся зъ своимъ стрыкомъ въ такій спосôбъ, що той заклявъ ся нѣколи не давати рады, коли его нѣхто о те не буде просити. Зъ того часу нѣхто его о нѣчо не пытавъ. Ще передъ кôлькома роками ненавидѣли Нѣмеччину-Прусы такъ само, але бояли ся ихъ, а Австро-Угорщину собѣ легковажили. Теперь въ найперших петербургскихъ кругахъ, а такъ само и въ арміи належить до доброго тону ненавидѣти и погарджати явно обома державами.

Пшеслічка пяниця и Войта мурашникъ.

Образокъ зъ ческого житя сѣльского. Написавъ Володиславъ Струпежницкій.

Мартинъ Пшеслічка бувъ халупникомъ въ селѣ Туповицяхъ въ полудневыхъ Чехахъ. А що вôнъ цѣле свое житє лишь запивавъ ся та гравъ въ карты, то всѣ люде зъ Туповиць и околицѣ певнй того, що его душа шкварить ся теперь въ пеклѣ.

Не инакше думає и его вдовиця, людина дуже добра, що вывела всѣ дѣти изъ сего подружя на людей честныхъ и добрыхъ.

А хоч и она тои думки, то ѣй не конче жаль того, бо всѣ неразъ натерпѣли ся не мало вôдъ батька, коли вôнъ упивъ ся; вôнъ побивавъ ихъ, збыткувавъ ся надъ ними, робивъ встыдъ цѣлôй родинѣ, та пропивавъ и програвавъ въ карты каждый тяжко запрацьованый крейцаръ. Колибъ такъ жѣнка не була день и нôчь пильнувала господарства, то ихъ хатчина пôйшла бы була вже давно на бубенъ.

Ось якъ они роздѣляли роботу мѣжь себе на своѣмъ господарствѣ: Пшеслічка марнувавъ, розкидавъ, розбивавъ та руйнувавъ, а его жѣнка щадила, збирала до купки, складала та господарила. Та й пильнôсть енерґічнои, трудолюбовои жѣнки побѣдила ледащôсть чоловѣка.

Одного разу вечеромъ, пôдъ конець мѣсяця серпня зайшли мы, я и лѣсничій, мôй приятель, до котрого я приѣхавъ бувъ на вôдпочинокъ по мѣскôмъ житю въ Празѣ, по польованю до туповицкои коршмы на склянку пива.

Тамъ сидѣли за столомъ Мартинъ Пшеслічка и Войта, котрого люде прозывали мурашникомъ. Грали въ карты и попивали пиво. Пшеслічка бувъ высокого росту и худый, ему було може сорокъ и пять, лице его було надуте якъ бы запухле а нôсъ ажь синій.

Коли мы вôйшли, то Пшеслічка клавъ якъ разъ щось мурашникови на розумъ та говоривъ: „Ты знаєшь, — каже — Войта, якъ я тебе люблю; такъ люблю тебе, що закимъ умру, то запишу тобѣ щось дуже красного". Пшеслічка, бачите, любивъ кождому, що зъ нимъ запивавъ ся въ шинку, обѣцювати, що ему щось запише. Мы зъ лѣсничимъ сѣли собѣ въ кутику за стôлъ, де паны сѣдають, и прислухувались розмовѣ товаришѣвъ.

„Ой, ты бы менѣ щось записавъ!" покепкувавъ собѣ мурашникъ. „Тожь то богато менѣ запишешь, закимъ умрешь; ты все пропьешь и програєшь та замерзнешь колись пяный въ ровѣ пôдъ плотомъ, — безъ запису. Ой, правда, ты менѣ богато запишешь!"

„Слухайже бо, Войта, не гнѣви мене", вôдозвавъ ся Пшеслічка сердито; „коли кажу, що запишу, то запишу! А коли умру нагло, то будешь мôгъ выбрати собѣ щось на памятку зъ моихъ рѣчей, рузумѣєшь?"

„На памятку!" повторивъ мурашникъ та скрививъ ся, нѣбы то хотѣвъ такъ усмѣхнути ся, а вôдтакъ споглянувши на свои босй та попухлй ноги, додавъ: „Отъ кобы такъ менѣ пару чобôтъ — дивись, якъ менѣ ноги попухли, якъ ихъ мурашки покусали, а то страшно пече, такъ пече, якъ бы хто кропивою жаливъ. Я вже давно складаю на чоботы, — хотѣвъ бы ихъ купити собѣ въ Пісеку, та годѣ якось на стôлько гроша призбирати".

И они грали дальше.

Хтожь то, той мурашникъ, подумає собѣ читатель. То чоловѣкъ, котрому вже въ пятьдесять лѣтъ, худощавый, але якъ дубъ, такій опаленый, що ажь чорный а зъ очей такъ якось выглядає, якъ якій дикій. Волосє у него ясне, таке, ажь нѣбы жовте, и длятого бôльше вôдбиває вôдъ его чорного поморщеного а обголеного лиця. На его костистôмъ тѣлѣ якась коротка замащена полотнянка а на тонкихъ ногахъ замащенй полотнянй доломъ стрѣпатй штаны, на котрыхъ лата на латѣ.

Мурашникъ зъявивъ ся бувъ першій разъ въ Туповицяхъ може пять лѣтъ тому назадъ; прийшовъ зъ мѣшкомъ на плечахъ, Богъ знає зъ вôдки. Першій разъ заночувавъ у Пшеслічки, а на другій день вставъ досвѣта та пѣшовъ зъ мѣшкомъ и плахтою до лѣса,

Зъ буковиньскихъ товариствъ рускихъ.

Въ Чернôвцяхъ вôдбули ся дня 10 сѣчня загальнй зборы товариства „Руска Бесѣда“, на котрыхъ дотеперѣшный голова товариства, Омелянъ Поповичъ, здававъ справу зъ дѣяльности товариства за минувшій рôкъ. Зъ справозданя сего выймаемо найважнѣйшй справы.

Выдѣлъ товариства выдавъ въ минувшôмъ роцѣ 10 книжочокъ „Бібліотеки для молодѣжи, мѣщанъ и селянъ“ и девятнацятый зъ ряду календарь, разомъ $25^1/_4$ аркушѣвъ друку. На складѣ мае у себе товариство книжокъ вартости 1200 зр., (найбôльше повныхъ рôчникôвъ „Бібліотеки“). Въ 1891 р. розôйшлось „Бібліотеки“ 208 рôчникôвъ, 79 членамъ, 80 пренумерантамъ, а 12 даромъ и въ замѣну. Выдѣлъ бравъ участь въ всѣлякихъ манифестаціяхъ народныхъ и устроювавъ музикально-декламацiйнй вечерки. До выготовленя фондацiйнои грамоты літературного фонду им. Федьковича, упрошено пп. надсов. Винницкого, сов. Ясеницкого й судью Михальского. Грамота ще не готова, та се ще й не такъ пильно, бо фондъ выносить доси ледво 160 зр. Осôбне провадженє рахункôвъ сего фонду заряджено. Дѣяльность выдѣлу щодо книгозбору, обмежалась бôльше на перехованю книжокъ, позаякъ не найшовъ ся доси нѣхто, хто бы пôднявъ ся великого труду упорядкованя, конечно потрѣбного по двораз овôмъ перенесеню бібліотеки зъ одного дому до другого. Выдѣлъ застановлявъ ся надъ пытанемъ, чи не лѣпше булобъ вôдступити книгозбôръ товариства университетови пôдъ тымъ застереженемъ, щобы его провадженo яко осôбну бібліотеку „Рускои Бесѣды“ й на случай перенесеня университету звернено ее назадъ „Рускôй Бесѣдѣ“. Ся гадка однакъ остала покищо проектомъ. Выдѣлъ застерѣгъ выключне право товариства до выдаваня творôвъ Федьковича публичнымъ оголошенемъ, а голова товариства подавъ до вѣдомости, що выданє поезій Федьковича въ слѣдуючôмъ роцѣ запевнене, скоро тôлько найде ся спосôбъ придбаня коштôвъ друку. — И надъ розбудженемъ житя въ бук. читальняхъ рускихъ нараджувавъ ся выдѣлъ кôлька разôвъ та недостатокъ силъ не дозволивъ перевести дотичнй рѣшеня въ житє.

Зъ кôнцемъ року мало товариство 100 членôвъ, а то: 3 почетныхъ, 2 спомагаючихъ, а 95 дѣйстныхъ.

Вôдтакъ подавъ скарбникъ Оп. Руснакъ ось таке касове справозданє: Приходôвъ за минувшій рôкъ було всѣхъ 702 зр. 14 кр. На то склалися: соймова запомога 200 зр. вкладки членьскй 138 зр. 72 кр., за календарь 71 зр. 35 кр., за „Бібліотеку для молодѣжи“ 147 зр. 42 кр., за иншй книжки 44 зр. 15 кр., за инсераты 25 зр., сплаченй належитости 75 зр. 50 кр. — Розходôвъ було 677 зр. 91 кр., а то: друкарня 435 зр. 50 кр., администрація 137 зр. 36 кр., слуга 24 зр., остемпльованє и брошурованє календаря 45 зр. 57 кр., свѣтло и опалъ 14 зр. 66 кр., недобôръ зъ р. 1890-го 20 зр. 82 кр. Справозданє се принято до вѣдомости и удѣлено одногосно видѣлови абсолюторію.

До нового выдѣлу выбрано черезъ акламацію однодушно: дра Степ. Смаля-Стоцкого, судью Володимира Михальского, проф. Єр. Пігуляка, уч Опанаса Руснака, Сухоноса, Якубовича и авскультанта Гр. Ганкевича; на заступникôвъ выдѣловыхъ: проф. Шпойнаровского, Юл. Кобыляньского и сов. Ясеницкого; до надзорчои комісіѣ: контр. пп. Глиньского, Окунєвского и амунуента Ронґуша.

Заразъ по выборѣ зголосивъ ся до слова проф. дръ Смаль-Стоцкій и въ имени товариства розпрощавъ ся зъ дотеперѣшнымъ головою товариства Ом. Поповичемъ, опускаючимъ Чернôвцѣ, та подякувавъ ему за труды для товариства.

При точцѣ: вôльнй внесеня — поставивъ мѣщанинъ зъ Садаґуры, п. Щербановичь, внесенє, щобы „Руска Бесѣда“ выдала для православныхъ Русинôвъ Молитвенникъ; се внесенє принято зъ поправкою п. Иллюка уч. зъ Дубовець, щобъ попри церковно-словяньскій текстъ помѣщено такожъ и рускій текстъ молитовъ.

На внесенє слух. філ. Колессы поручено выдѣлови, застановити ся надъ тымъ и здати справу слѣдуючимъ загальнымъ зборамъ, чи бы не добре було, даровати бібліотеку „Рускои Бесѣды“ товариству „Союзъ.“

Вôдтакъ ухвалено на внесенє Колессы зъ додатками Ясеницкого, Стоцкого и Винницкого, щобъ въ цѣли призбираня фондôвъ на выданє творôвъ Юрія Федьковича, старати ся побôльшити фондъ имени Федьковича, а на те щобъ; а) оголосити въ часописяхъ фондацiйну грамоту, б) завôзвати цѣлу Русь до складокъ на той фондъ, в) просити маючй рускй товариства и институты причинити ся до побôльшеня сего фонду, г) розпочати выданє творôвъ Федьковича выпусками ще сего року, д) и на те розписати предплату. Наконець на внесенє Колессы съ додаткомъ Стоцкого поручено выдѣлови старати ся всѣми силами о побôльшенє соймовои запомоги, на розширенє „Бібліотеки для молодѣжи мѣщанъ и селянъ.“ На тôмъ закôнчено зборы.

Переглядъ політичный.

Выдѣлъ краевый выславъ по причинѣ смерти бл. п. княг. баварскои Людвики, матери Єѣ Вел. Найд. Цѣсаревои нашои, на руки Є. Ексц. п. Намѣстника письмо, въ котрôмъ въ имени цѣлого краю зложивъ у стôпъ Найв. Престола выразы сочувства и глубокого жалю по причинѣ тяжкого удару, якій дôткнувъ цѣлый Найв. Дôмъ.

Въ суботу, въ роковый день смерти бл. п. Архікн. Рудольфа вôдбули ся въ церквѣ оо. Капуцинôвъ у Вѣдни и въ Монастири въ Маерлінґу заупокойнй богослуженя Цѣсарь Вільгельмъ зложивъ черезъ амбасаду нѣмецку вѣнець на могилѣ Покôйника зъ написью: „Вѣрному другови цѣсарь Вільгельмъ.“

Презесъ польского кола, Яворскій, и послы Леваковскій и Цѣньскій поставили въ Палатѣ послôвъ внесенє, абы судьѣ присяжнй въ процесахъ карныхъ, могли на жаданє дôставати діеты, яко вôдшкодованє страты въ зарôбку, або яко звороть высшихъ выдаткôвъ побуту въ мѣсци процесу.

Neue freie Presse доносить, що онógды вôдбула ся межи ґр. Таффимъ а дромъ Пленеромъ конференція, въ котрôй взявъ участь такожъ п. міністеръ ґр Кінбурґъ. Говорять, що Пленеръ мае бути именованый президентомъ найвысшои Палаты обрахункôвои. Декотрй нѣмецкй ґазеты доносять, що Нѣмцѣ задумують зложити для Пленера въ дарунку значну суму, щобы вôнъ не потребувавъ принимати уряду державного.

Зъ Риму доносять, що межи Италіею а Анґліею ведуть ся переговоры въ тôй цѣли, щобы не дозволити Франціи укрѣпляти Бізерту въ Альжірѣ и закладати тамъ портъ военный.

Портуґалія въ своихъ клопотахъ фінансовыхъ не знае вже собѣ рады дати и зачинае задля ощадности зносити поодинокй міністерства. Початокъ зроблено зъ міністерствомъ просвѣты и сполучено его зъ міністерствомъ справъ внутрѣшныхъ.

що окружае село Туповицѣ, положенй на малôй выжинѣ.

Въ лѣсѣ розкинувъ вôнъ велике муравлиско, розрывъ его, поробивъ зъ него кôлька малыхъ купокъ, коло котрыхъ покопавъ ямки въ земли, прикрывъ то все плахтою, а вôдтакъ понакладавъ въ ямки муравлиныхъ подушокъ (яечка).

За кôлька годинъ выбиравъ нашъ мурашникъ самй яечка зъ ямокъ та згорнувъ ихъ до полотняной торбинки.

Такъ робивъ вôнъ день въ день въ рôзныхъ сторонахъ просторыхъ лѣсôвъ, що тягнуть ся доокола Туповиць. Въ недѣлю бувало иде до Пісека та продае тамъ призбиранй яечка пташникамъ. Такъ зараблявъ вôнъ собѣ на тыждень по кôлька шестокъ — иноды и риньского, а люде прôзвали его вôдъ того мурашникомъ. Въ цѣлôй околици не называвъ его нѣхто инакше, якъ лишь Войта мурашникъ.

Той чоловѣкъ що самѣсенькій волочивъ ся по свѣтѣ, ночуе бувало у Пшеслічки въ стайни на соломѣ; иншимъ разомъ въ якôмъ другôмъ селѣ, але все тамъ, зъ вôдки ему найблизше до муравлискъ.

Але вôнъ умѣвъ ще й щось иншого, умѣвъ знаменито лазити зелѣзками по деревахъ. Мало есть людей, що хотѣли бы знати, якъ то лазить ся зелѣзками — що то тй зелѣзка.

То зелѣзнй штабы на ногахъ вôдъ поля, що идуть вôдъ самого колѣна ажь до стопы, тутъ загинають ся и выходять тамъ, де пята вôдъ середины, въ острый кôнчикъ. Коли бувало мурашникъ припне собѣ тй зелѣзка ремѣнцями до нôгъ и вхопить ся обѣручь за пень сосны, бука або смереки та вбе тй острй кôнчики въ кору, то лѣзе такъ скоро по деревѣ въ гору, що ажь диво; за хвильку есть вже ажь на самôмъ вершку дерева.

Тамъ выйме вôнъ спокôйно зъ гнѣзда молодй дикй голубы, кавки, круки, сойку та всѣлякого шкôдливого и не шкôдливого птаха. Лѣтомъ лазить вôнъ тыми зелѣзками на сосны та ялицѣ ажь пôдъ самъ вершокъ и зрывае шишки на насѣнне. Черезъ лѣто назбирае ихъ бôльше якъ двѣ мѣры. Зимою топить въ сушарни точно пôсля термометру и сушить шишки. Шишки зôсхнуть ся та попукають и насѣнне зъ нихъ выпадае. Войта вытрясае насѣнне до мѣшкôвъ и вôдставляе ихъ лѣсничому. Зъ того зарôбку жие вôнъ черезъ зиму.

Впрочôмъ не жие собѣ нѣхто лѣпше въ цѣлôй околици, якъ той мурашникъ; у него такій жолудокъ, якъ у нѣкого, не перебирае.

Згине кому курка, то ее дають Войтѣ. Вôнъ ее обскубе, спатрошить и зварить та зъѣсть де въ якôй хатѣ. Вôдôйде кому якій веприкъ и его закопають, то мурашникъ добуде его и зъ пôдъ землѣ, спече де та мае що пообѣдати и повечеряти. Застрѣлить лѣсничій крука, половика, гайворона або якого иншого шкôдливого птаха, котрого нѣхто не ѣсть, то дасть его по просту мурашникови, а той приправить собѣ его по свому и пожиже ся нимъ знаменито. Крука, у котрого, якъ звѣстно, мясо таке тверде якъ пôдошва, варить вôнъ н. пр. въ оцтѣ, бо его мясо стае въ оцтѣ мягке. Ба, люде розказували, що и котамъ трудно було его устерегти ся.

Пшеслічка гравъ вже досыть довго въ карты зъ мурашникомъ. Вôдтакъ знов щось зъ собою поговорили и Пшеслічка, взявши якійсь малый вузликъ, що стоявъ коло него на лавѣ, збиравъ ся вже вôдходити.

„Чуешь, що ты тамъ несешь въ тôмъ вузлику?“ спытавъ мурашникъ, показуючи на синю хустку, въ котрôй було щось завязане, такъ велике, якъ нѣбы головка капусты.

„Та то, бачишь, любый Войто, то зъ симъ якась дивна історія; мы копали нинѣ въ нашôмъ городѣ за хатою яму на бараболѣ та й отсе выкопали...“

Вôнъ розвязавъ хустинки и выймивъ зъ неи трупячу голову а вôдтакъ ще й поставивъ ее на стôлъ та усмѣхаючись, лячно сказавъ: „Видить, якъ смѣе ся до тебе, якъ вышкôрила зубы?“

(Дальше буде.)

Новинки.

Львôвъ дня 20 (1 лютого) сѣчня.

— **Именованя.** Міністеръ скарбу именувавъ скарбового секретаря для салінарного вôддѣлу при галицкôй Дирекціи скарбововôй Кароля Ніґрініого и салінарного Управителя Мих Фрита старшими управителями салінарными и начальниками урядôвъ въ етатѣ галицкои адміністраціѣ салінарнои.

— **Вôдзначенє.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ повѣтовому фельдвебльови при ц. к. Старостві въ Мостискахъ, Михайлови Лебединьскому. въ признаню его многолѣтнои пильнои працѣ, срѣбный хрестъ заслуги зъ короною. Хрестъ той вручено вôдзначеному торжественно дня 24 с. м. въ бюрѣ староства, по богослуженю въ костелѣ въ присутности запрошеныхъ на се торжество репрезентантôвъ властей правительственныхъ и автономічныхъ, духовеньства обохъ обрядôвъ и другихъ гостей.

— **Замокъ Є. Вел. Цѣсаря,** въ околици Прешбурґа въ хорошôй долинѣ рѣки Моравы, згорѣвъ въ ночи зъ 27 на 28 с. м. Причины огню не знати.

— **Перевезенє тлѣнныхъ останкôвъ бл п. проф. Дамяна Гладиловича** вôдбуло ся въ суботу дуже величаво при величезнôмъ здвизѣ народа, знакомыхъ, молодѣжи шкôльнои, товаришѣвъ, почитателѣвъ и приятелѣвъ покôйного, помимо дуже несприяючои погоды, ажь на зелѣзничій дворець, вôдки вôдправлено тѣло дальше ажь до Хирова. Похоронамъ проводивъ ажь на дворець Вп. мітратъ о. Сѣнгалевичь въ асистѣ 22 священикôвъ, хору питомцѣвъ рускои семінаріѣ и рускои ґімназіѣ. При выносѣ тѣла зъ дому жалобы проголосивъ пращальне слово Вп. посолъ до Рады державнои, Ол. Барвѣньскій, почôмъ походъ вырушивъ въ дорогу. Вѣнцѣвъ було 31, а то вôдъ львôвскихъ товариствъ рускихъ и зъ провінціѣ, вôдъ родины, знакомыхъ, другôвъ, а одевъ зъ написею: Szczeremu Rusinowi, wiernemu przyjacielowi: od przyjaciela Polaka. Складачѣ друкарнѣ им. Шевченка вложили замѣсть вѣнця 5 зр. 10 кр. для бѣдныхъ ученикôвъ. Є. Ексц. Впресв. Митрополитъ Сембратовичь, не могучи взяти участи въ походѣ похороннôмъ, вôдправивъ въ суботу рано поминальне богослуженє за упокôй душѣ бл. п. Дамяна, а на дворци, передъ вложенемъ домовины до ваґона вôдправлено послѣдный молебень. Многи зъ львôвскихъ Русинôвъ провожили тѣло ажь до Хирова, де вчера закôнчивъ ся сумный обрядъ похорону. Зъ рôзныхъ сторôнъ краю и зъ Украины наспѣли до родины покôйного телеґрамы сочуства жалю и страты п. бл. п. Дамянѣ.

— **Другій вечерокъ въ танцями „Рускои Бесѣды"** вôдбуде ся завтра вô второкъ 2 лютого въ сали тов. Frohsinn. Білетôвъ можна дôстати въ тов. „Руска Бесѣда" при ул. Вôрменьскôй ч. 27 а въ день вечерка при касѣ.

— **На „Народный Дôмъ" въ Коломыѣ** жертвувавъ Вп. о. Іосафатъ Кобриньскій зъ Мышина другихъ 500 зр. и такъ доповнивъ цѣлу суму, котру бувъ обѣцявъ, до 1000 зр. а крôмъ того зôбравъ ще на ту саму цѣль вôдъ своеѣ родины 700 зр. Честь и слава ему за то О. Павлюкъ зъ Текучи доносить знову, що тамъ стоить понадъ 100 квадр метрôвъ готового камѣня на фундаменты а крôмъ того мае маґазинъ на 4 до 5000 квадр. метрôвъ. Такожь мае вôнъ вже обѣцяныхъ 600 фѣръ до перевозу камѣня. О. Кобриньскій обѣцявъ ся самъ дати 200 фѣръ а громады Мышинъ и оба Вербѣжѣ по 50 фѣръ. Камѣнь цоклевый, нарôжники, пôдвôконницѣ, сходы, замовлені въ наддрѣстряньскихъ ломахъ камѣня обтесані вже зъ грубого и лагодять ся до транспорту.

— **Зъ судовои салѣ.** У Львовѣ вôдбула ся оногди голосна розправа передъ судомъ присяжныхъ противъ Іосифа Войнаровича, господаря зъ Кривчицъ, о убійство пôдофіцира уланôвъ, Якова Пахолика. Минувшои осени зайшовъ Пахоликъ въ станѣ нетверезôмъ до дому Войнаровича и тамъ заховувавъ ся дуже неприлично середъ женщинъ та зайшовъ собѣ такожь въ суперечку зъ Войнаровичемъ. Войнаровичь кинувъ его на землю и побивъ его такъ тяжко, що Пахоликъ небавкомъ и померъ въ наслѣдокъ тыхъ побоѣвъ въ шпиталю. Войнаровичь каже, що пôдчасъ тои бійки бувъ безтямно пяный и не мавъ на гадцѣ Пахолика такъ тяжко побити. Судьѣ присяжні заперечили поставлене имъ пытанє о намѣреномъ убійствѣ, а судъ призн авъ Войнаровича невиннымъ. — Въ суботу вела ся передъ судомъ присяжныхъ розправа противъ Розаліѣ Чимшакъ, обжалованои о убійство своеѣ 5-мѣсячнои дитины. Обжалована сама призн ала, що вôдобравши дитину вôдъ одном селянки въ Зеленои, де було, кинулапа выхованю еѣ въ потôкъ въ Залѣсю. На свое оправданє каже, що кидаючи дитину до воды, сама не знала, що робить.

— **Звѣрскій отець.** Въ Ржонцѣ, повѣта велицкого, убивъ въ ночи зъ 23 на 24 с. м. селянинъ Station Рончка свого 7-лѣтного сына. Рончка, знаный піякъ и злодѣй, спродавъ передъ мѣсяцемъ пôвтора морґа ґрунту и запивавъ ся що дня, а вернувши до дому, розпочинавъ зъ жѣнкою сварку та грозивъ ѣй и дѣтямъ убійствомъ. Дня 23 вечеромъ вернувъ вôнъ знову піяный зъ коршмы и вмавляючи въ сына, що взявъ у него 2 зр., почавъ хлопчину бити, а вкôнци ухопивши, шило ударивъ нимъ дѣтвака въ голову и убивъ на смерть. Вытверезившись убійникъ утѣкъ до Кракова и тамъ его приарештували.

— **Що то значить власна помôчь!** У Вытилôвцѣ на Буковинѣ есть вже вôдъ трохъ рокôвъ шпихлѣрь, въ котрôмъ есть теперь 55 корцѣвъ збôжа, або на грошѣ, рахуючи корець лишь по 5 зр. — 275 зр. Зъ початку подарувало шпихлѣреви кôлька ґаздôвъ по ґарцеви збôжа, вôдтакъ то збôже розвичено по дѣлетцѣ вôдъ кôрця на рôкъ а зъ того зробило ся нинѣ 35 кôрцѣвъ. Але яка то бѣда, коли люде неписьменні! Тота сама громада хотѣла заложити у себе крамницю, але показало ся, що на цѣле село нема анѣ одного письменного чоловѣка и нема кому торговлю провадити!

— **Добрый примѣръ для громадъ.** Громада Валява засновуе у себе — якъ доносять зъ Кôцманя до „Буковины" за порадою давнѣйшого тамошного панъотця Євтея Федоровича касу позичкову. Громада мае основный капіталъ въ сумѣ 2330 зр., що зложила изъ розпродажи ґрунту въ своѣмъ селѣ.

— **Хороші лѣта** прожили въ всхôдныхъ Прусахъ склярь Прайсъ и его жѣнка. Прайсъ числить 102 р. житя и хоть нездужае на ноги, всежь умыслъ его зовсѣмъ ще свѣжій, молодечій. Прайсова скôнчила 28 грудня рôвно сотку лѣтъ въ найлѣпшôмъ здоровлю а дня 30 с. м. обходили супруги свое діяментове весѣле, на котрôмъ п. Прайсова танцювала завзято вальца изъ своимъ сыномъ — 60-лѣтнымъ старцемъ.

— **Морозы.** Зъ рôжныхъ сторôнъ Россіѣ доносять о нечувано сильныхъ морозахъ, въ наслѣдокъ котрыхъ згинуло тамъ богато худобы. Въ многихъ мѣстахъ позамыкано школы. Довôзъ збôжа въ стороны дôткнені голодомъ ставъ ся черезъ морозы ще труднѣйшій.

Зъ судовои салѣ.

(Убійники служниць).

(Конець.)

Конець процесу Шнайдерôвъ у Вѣдни вже звѣстный; остаесь намъ ще лишь доповнити справозданє деякими цѣкавѣйшими зôзнанями свѣдкôвъ.

Свѣдокъ Ш в е р ъ редакторъ однои зъ вѣденьскихъ ґазетъ розповѣвъ, що коли убійства Шнайдерôвъ стали звѣстни, вôнъ поѣхавъ зъ фотоґрафією Цовфарôвнои до Найленґбаху, щобы тамъ въ интересѣ своеѣ ґазеты робити доходженя. Вôнъ розпытувавъ ся тамъ про дѣвчата, що приѣздили туды зъ Шнайдерами, и довѣдавъ ся, що тамъ видѣли зъ Шнайдеромъ якусь дѣвчину чи жѣнку, котра мала обручку на пальци, але не була подôбна анѣ до Цовфарôвнои анѣ до Розаліѣ Шнайдеръ. Здаесь, що то була ще одна жертва Шнайдерôвъ, про котру не можна було нѣчого доси розвѣдати.

Служниця Розина М а н г а р д ъ розповѣла, що Шнайдеръ стрѣтивъ еѣ на улици у Вѣдни та намовивъ еѣ, абы она ѣхала зъ нимъ до Пуркерсдорфу а вôнъ дасть ѣй тамъ службу у якоись бароновои. (Було то въ день по убійствѣ Кляйнратôвнои) Она не хотѣла зъ разу ѣхати, але коли Шнайдеръ ставъ еѣ намовляти, то она поѣхала. На однôй стапіи высѣли они и вôдтакъ водивъ еѣ Шнайдеръ довго по лѣсѣ ажь наконець змусивъ еѣ въ лѣсѣ ночувати, тамъ знасилувавъ еѣ два разы, перешукавъ еѣ кишенѣ а знайшовши портмонетку, въ котрôй було 1 зр. 20 кр., вернувъ ѣй назадъ. Опôсля вернули пѣшки до Вѣдня, зайшли до якогось шинку а Шнайдеръ намавлявъ дѣвчину, абы она взяла куферъ вôдъ своеѣ сестры.

Свѣдокъ Ш в а б ъ пенсіонованый судья повѣтовый розповѣвъ, якъ Шнайдеры прийшли до него и Розалія Шнайдеръ представилась ему яко Цовфарôвна та казала, що мае вôдобрати въ Семигородѣ якусь спадщину. Свѣдокъ спытавъ Шнайдера чи то може его жѣнка, а Шнайдеръ вôдповѣвъ на то: „Дежь тамъ; але я бы радъ мати таку жѣнку". Тогди выймила Розалія Шнайдеръ метрику и свѣдоцтва на имя Фридрихи Цовфарôвнои и просила свѣдка, щобы вôнъ выймивъ ѣй грошѣ изъ касы щадничои въ Сибинѣ.

По замкненю поступованя доказового, запытавъ президентъ ще разъ Розалію Шнайдеръ, що она скаже на зôзнанє еѣ чоловѣка, а Шнайдерова вôдповѣла: Я хотѣла бы свому чоловѣкови сказати ще лишь одно слово, нехай вôнъ въ своѣй послѣднôй годинѣ скаже правду.

По вôдчитаню вердикту судьѣвъ присяжныхъ, засудивъ трибуналъ Франца Шнайдера за трикратне убійство и двократне знасилуванє, а Розалію Шнайдеръ за безпосередну участь въ двохъ убійствахъ сполученыхъ зъ рабункомъ на кару смерти черезъ повѣшенє зъ додаткомъ, що вырокъ мае бути выконаный насампередъ на Розаліи Шнайдеръ. Засуджені выслухали спокôйно вироку, а вôдтакъ выведено ихъ зъ салѣ.

Вѣсти епархіяльні.

Архиеп. Львôвска.

Митрополичій ординаріятъ запрезентувавъ о. Ив. Филиповского, сотрудника архикатедрального на посаду капеляна войскового II кл. зь мѣсцемъ перебуваня въ Кошицяхъ.— Той, же ординаріятъ призначивъ яко своихъ вôдпоручникôвъ при испытахъ богословскихъ въ першôмъ пôвроцѣ 1891/2: для права церковного крил. о. Бѣлецкого, для доґматики специяльнои крил. о. Туркевича, для доґматики фундаментальнои крил. о. Билиньского, для богословія пастырского крил. о. Петрушевича, для моральнои крил. о. Кобыляньского, для науки бібліѣ нового завѣта крил. о. Карачевского, для науки бібліѣ старого завѣта крил. о. Павликова, для фільософіѣ христіяньскои на II роцѣ крил. о. Готеровского а для фільософіѣ христіяньскои на III роцѣ и для исторіѣ церковнои крил о. Пакижа.

Митрополича консисторія позволила о. Онуфрію Чубатому, сотрудникови въ Залôзцяхъ новыхъ, помагати въ душпастырствѣ недужому пароховú въ Ратыщахъ о. Дим. Жеребецкому.

† Посмертні вѣсти.

Иванъ Ревакович, выслуженый офіціялъ краевои дирекціѣ скарбу упокоивъ ся въ 88 роцѣ житя у Львовѣ. Вѣчна ему память!

Казимиръ Володиславъ Плошовскій, артистъ руско-народного театру, упокоивъ ся дня 29 сѣчня въ 39 р. житя. Похоронъ вôдбувъ ся вчера зъ полудня зъ заведеня въ Кульпарковѣ на стрыйске кладовище Покôйный зачислявъ ся до лѣпшихъ артистôвъ нашого театру. Вѣчна ему память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Бѣлградъ 1 лютого. Клюбъ радикалôвъ высказавъ міністрови Пашичеви нагану за его становище противне проґрамѣ и зажадавъ доповненя взглядно реконструкціѣ кабінету. Нинѣ мае вôдбути ся выбôръ тѣснѣйшои комісіѣ клюбовои для нарады надъ справою кабінетовою.

Петербургъ 1 лютого. Позаякъ побутъ вел. кн. Юрія на Кавказѣ вплынувъ добре на его здоровле, то подорожь до Альжіру буде залишена. Міністеръ комунікацій Гіббенетъ дôставъ дімісію, а безпосередною причиною того була послѣдна катастрофа на зелѣзници и то, що на Владыкавказѣ нагромаджено ажь 8000 ваґонôвъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае липь „Бюро Дневникôвъ" Людвіка Пльона, при улицѣ Кароля Людвіка ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Квапте ся, замовляйте!

Пôдписане бюро подае симъ до загальнои вѣдомости, що двѣ великѝ фірмы попали въ невыплату а пôдписане бюро попродати мусить всѣ на складѣ остаючѝ товары, абы лишень борзо прийти до грошей и пôддержати поважане имя. — Способъ, въ якій продажь вя вôдбувае ся, есть поединчій: такъ именно выбрали обѣ фірмы средство найвôдповѣднѣйше, а се **сказочну дешевôсть!** *Та всѣ пишнѝ сѝ, практичнѝ предметы, въ кождôй семьѣ необходимѝ, межи ними богато такихъ, що 3 и 4 разы тôлько вартують, розсылаемо кождый* **лишь по 95 кр,** *за послѣплатою всякому.*

Отже квапте ся, замовляйте!

бо изза незвычайно численно надходячихъ замовленъ продажь може ся небавомъ скôнчити.

Лишь 95 кр. дамска хустка ⁹/₄ величины во всѣхъ пишно-цвѣтныхъ барвахъ, необхôдна рѣчь.
Лишь 95 кр. 12 штукъ франц. батистовыхъ хусточокъ до носа, въ берегами, до праня и до лугу, всѣ обрубленѝ, цѣннѝ.
Лишь 95 кр. сорочка дамска, въ пишными гачковаными вуставками, оказала, на выставѣ надгороджена.
Лишь 95 кр. нôчный корсетъ, пишно знаряджений, въ фалдами и гачкованями, предивно выкôнченый
Лишь 95 кр. дамскѝ калісоны, въ фантастично-гачкованымъ внарядомъ, пишнота для найелеґантнѣйшои дамы.
Лишь 95 кр. франц. кафтаникъ, превосходный вырôбъ, въ пентельками превосходно выроблеными.
Лишь 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взôрця.
Лишь 95 кр. 3 пары зимовыхъ панчôхъ дамскихъ, кожда пара иншои барвы, повысше колѣнъ сягаючѝ.
Лишь 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шкарпитокъ, — кожда пара инчои барвы, грубѝ и теплѝ.
Лишь 95 кр. франц. бронзовый зиґарокъ стѣнный въ довгимъ ланцухомъ, ходить превосходно и точно.
Лишь 95 кр. 6 гарныхъ чарокъ и 6 філіжанокъ на чорну каву въ прегарнои порцеляны карльсбадскои, украшеныхъ золотомъ и фарбами.
Лишь 95 кр. збанокъ на воду, великій, въ прегарнои порцеляны карлсбадскои, повиненъ бути на кождôмъ столѣ.
Лишь 95 кр. 6 лижокъ зъ гарного, вѣчно бѣлого срѣбла брітанія.
Лишь 95 кр. 12 лижочокъ до кавы зъ тяжкого, щирого срѣбла брітанія, вѣчно бѣлѝ.
Лишь 95 кр. 6 ножôвъ въ срѣбными, лыскучими вôстрями и вилками.
Лишь 95 кр. хохля изъ срѣбла брітанія, тяжка и не до знищеня, пишна рѣчь.
Лишь 95 кр. перстень зъ імітованымъ брилянтомъ изъ золота дубле и зъ иміт. дорогими камѣнями.
Лишь 95 кр. пара кульчикôвъ зъ иміт. лыскучими брилянтами.
Лишь 95 кр. брилянт. иміт. медаліонъ въ пишнôмъ фасонѣ, не до вôдрôжненя вôдъ щиро золотыхъ.
Лишь 95 кр. сциворикъ зъ шільдкретомъ имітованымъ, правдиво-анґл. въ 4 розличными вôстрями.
Лишь 95 кр. люлька изъ штучнои пѣнки морскои, (оббите изъ срѣбла хиньского, цѣкава рѣчь для кождого курця).
Лишь 95 кр. циґарничка изъ пѣнки морскои, цѣлкомъ правд. зъ правдивымъ бурштиномъ, мѣстецкій вырôбъ рѣзбярскій, въ пишнôмъ етуі аксамітнôмъ.
Лишь 95 кр. ланцушокъ до зиґарка изъ пишного срѣбного ніклю въ найновабнѣйшôмъ золотôмъ и срѣбнôмъ етуі.
Лишь 95 кр. гарна шовкова хустка на шию або на голову, въ прегарныхъ и пишныхъ барвахъ (на локоть довга).
Лишь зр. 3.50. пишный сервісъ до кавы, въ прегарнои порцеляны карльсбадскои, пишно мальована и золотомъ прикрашена, на 6 осôбъ, замѣсць зр. 8 — лишь зр. 3.50.
Лишь зр. 2.40. превосходнѝ зимовѝ мужескѝ споднѣ, въ добрыхъ зимовыхъ матеріï, грубѝ, теплѝ, мôцнѝ, не до знищеня, выкôнченѝ пôсля найновѣйшои моды вѣденьскои.
Лищь зр. 1.80 коновка, зъ гарнои порцеляны карльсбадскои, въ накривкою.
Лищь зр. 2.95 будильникъ столовый, въ гарнôмъ нікльовôмъ верху, ходить и будить докладно й точно.

Що ся не сподобае, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылки сповняемо пôдъ найдокладнѣйшою контролею.

Адреса: Komissions-Bureau Mor. Apfel, Wien I. Fleischmarkt 12/NC. 3

Новый
Окремый Складъ Гербатъ
пôдъ фірмою
АДОЛЬФЪ СІНҐЕРЪ
Львôвъ: ул. Сикстуска, ч. 17.

Поручае знаменитѝ роды гербатъ Хиньско-россійскихъ, найлѣпшои якости почавши вôдъ 1·40 зр. за ½ кільо до 4.50 зр., також оригінальна гербата Братôвъ К. и С. Поповъ въ Москвѣ по найтаньшимъ цѣнамъ (за-для низкого курсу). Для выгоды Пв. П. Т. Публики на просьбу продае зъ кождого рода, почавши вôдъ 10 дкґр. — Поручаючи ся ласкавôй увазѣ.

Замовленя сповняе вôдвотною поч.; вôдъ 1 кль посылка оплатно.

На бажане высылаемо цѣнники.

Велика ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ | **Послѣдный мѣсяць**

Головный выигришь
100.000 зл.
4

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:
М. Іонашъ — Авґустъ Шелленберґъ — Яковъ Шрогъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Лілієнъ — А. Х. Верфель.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купуе и спродае
всякѝ ефекты и монеты
по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнѝ.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнѝ преміованѝ.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнѝ безъ преміи.	4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краєвого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскѝ Облигаціи индемнизаційнѝ,
котрѝ то папери контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкорнстнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякѝ вылосованѝ, а вже платнѝ мѣсцевѝ папери цѣннѝ, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевѝ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поноситъ. 2

Дра Фридриха Ленґіля
БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50. 1

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**
найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.